

VENÄLÄINEN Boris Berman soitti suurenmoisesti ranskalaista musiikkia Mäntän musiikkijuhlilla.

Taikurimainen Boris Berman lumosi Mäntän

MUSIIKKI

Mäntän musiikkijuhlat.
Boris Berman, piano.

★★★★★

Festivaalin nuoret taiteilijat.

★★★

Mäntän Gösta-museo 4.8.

● Venäläinen Boris Berman ei niinkään soita pianoa kuin taikoo siitä puhdasta musiikkia ällistytävällä kosketuksellaan ja suveenilla näkemyksellään.

Mäntän musiikkijuhlien historian hienoimpiin kuuluvassa konsertissa Berman intoutui aivan satumaiselle soittopäälle Claude Debussyn preludikokoelmien ohjelmalla. Tällaista soinnin rikautta ja tasapainoa saa harvoin kokea!

Hiljalleen 70:tä ikävuottaan lähestyvä Berman näytti miten Debussyn musiikille niin olennainen dynamiikan ja soinnin kirkkauden ja sumuisuuden jatkuva vaihtelu toteutetaan ihanteellisimmillaan.

Hän oli kuin *Kalevalan* myyttinen seppä Ilmarinen, joka maailmaa luodessaan muisti takoa sen kaikkine vivahteineen, aamu- ja iltaruskon värejä unohtamatta.

Lisäksi Berman osoitti, että nämä usein muutaman kappaleen paloina annosteltavat preludit muodostavat aidon kokonaisuuden. Jokainen preludi oli nyt alkusoitto seuraavaan, jokainen kappale tuntui syntyneen edellisen innoituksesta.

Samalla tuli havainnollistettua kummankin 12 preludin kokoel-

Berman oli kuin Kalevalan myyttinen seppä Ilmarinen.

Impressionistinen musiikki solahti luontevasti Joenniemen miljööseen.

man ero: ensimmäinen (ja hienompi!) kirja hahmottui sisäisten mielentilojen värähtelyinä ja unikuvina, toinen taas ulkomaailman satunnaisten äänien synnyttämien mielikuvien heijastuksina.

BERMAN HURMASI niin utuisilla preludeilla, kuten vaikkapa *Huntujen* ja *Sumujen* hiljaisesti hehkuvilla kuvilla, kuin *Puckin tanssin* kaltaisilla piikikkäillä ja ilkikurisillakin kappaleilla.

Yksi illan dramaattisimmista hetkistä oli *Mitä länsituuli näki* -preludin huumaava liike ja myrskyisiä hurmio.

Toisaalta aivan ihmeellinen tyyneys ja kirkkaus välittyivät muinaista egyptiläistä ruukkua kuvaavasta preludista.

Preludien välisestä dynaamisesta vaihtelusta oiva esimerkki oli *Länsituulen* puhurin muuttuminen *Pellavatukkaisen tytön* yksinkertaiseen ja puhtaaseen kauneuteen.

Ja lopulta: kaikki mitä Berman teki oli itsestään selvää, viisasta ja pohdittua – ja silti tuoretta ja

hetkessä syntyvää.

Tämä hyvin kuvallinen ja impressionistinen musiikki solahti luontevasti Joenniemen kartanoalueen kuvataiteelliseen miljööseen. Niin uusi kuin vanhakin taide muodostivat luovan resonanssin pianon äänille.

TORSTAIN ILTAPÄIVÄSSÄ kuultiin festivaalin nuoria taiteilijoita.

Tamperelainen Sofia Stasevska ihastutti kirkkaalla kosketuksellaan ja helmeilevällä otteellaan *Mozartin Rondossa*.

Anton Mejias puolestaan näytti varhaiskypsää ryhdikkyyttä *Chopinin* g-molli-balladissa, ja myös Martti Rannan rohkean vauhdikkaassa *Chopinin* b-molli-scherzon tulkinnessa oli paljon lupausta.

Alina Tikhomirova koki *Mendelssohnin Fantasian* aika hurjana virtuoosikappaleena vähän runollisuuden kustannuksessa.

Kiku Kämäläisellä oli vähän epäonnea *Chopinin* f-molli-balladissa, mutta piano soi paikoin huumaavan dramaattisesti.

Kaikki nuoret voisivat ottaa mallia Boris Bermanin soiton peruspilarista: draama syntyy musiikin sisäisestä liikkeestä, ei soittajan kiirehtimisestä tai hosumisesta.

Festivaali jatkuu vielä sunnuntaille asti.

Päätöskonsertissa kuullaan lisää venäläisen pianokoulun kasvatteja, kun legendaarinen Elisabeth Leonskaja astuu Göstan lavalle.

HARRI HAUTALA